

Orgaan van de Christelijke Vereeniging van Natuur- en Geneeskundigen in Nederland.

ONDER REDACTIE VAN

Dr. L. BOUMAN, Arts te Loosduinen, Redacteur-Gérant, E. A. KEUCHENIUS,
Arts te Scheveningen, Secretaris der Redactie, Dr. C. D. CRAMER,
Arts te Geldermalsen.

INHOUD:

BOUMAN: De Mutationstheorie van Prof. Hugo de Vries. — SCHERMERS:
Staartvorming bij den mensch. — MOTIE-VAN DALE.

De Mutationstheorie van Prof. Hugo de Vries.

Weismann heeft in zijn onlangs verschenen boek „Vorträge über Descendenztheorie” meegedeeld, dat hij niet vaak een wetenschappelijk werk met zooveel belangstelling gelezen heeft als het eerste deel van het nieuwe werk van Hugo de Vries. Indien een zoo competent beoordeelaar zulk een opmerking neerschrijft, dan moet daaraan geen geringe waarde worden toegekend. Naast Weismann zijn er verscheidene uitnemende geleerden, die eveneens een eeresaluut aan den bekenden botanicus gebracht hebben, wiens naam reeds vroeger tot ver over de grenzen van ons vaderland bekend was. Door het standaardwerk „die Mutationstheorie” is nog meer dan vroeger zijn roem gevestigd geworden, daar hij iets geleverd heeft wat de Duitschers zoo eigenaardig „epochemachend” noemen. En om de groote beteekenis die de theorie van De Vries voor de toekomst zal hebben en om het feit, dat we hier te doen hebben met het werk van een Nederlander, gevoelden we ons verplicht uitgebreid de denkbeelden van den geleerde weer te geven met de feiten, die hem door zijn nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek bekend zijn geworden.

Beginnen we daartoe met de inleiding, die direct in medias res leidt.

Onder mutatietheorie wordt dit verstaan, dat de eigenschappen der organismen opgebouwd zijn uit eenheden, die scherp van elkander onderscheiden zijn. Deze eenheden kunnen tot groepen verbonden zijn; dezelfde eenheden en groepen vindt men in verwante soorten terug. Terwijl tusschen de uitwendige vormen der planten en dieren zoo veel overgangen gezien worden, bestaan deze tusschen de genoemde eenheden evenmin als tusschen de moleculen in de scheikunde.

Op het gebied der afstammingsleer leidt dit beginsel tot de overtuiging, dat de soorten niet langzamerhand, maar tragsgewijze uit elkander voortgekomen zijn. Elke nieuwe eenheid, die bij de oudere